

2011/2012, 3. szám

Tentamen

Színházajánló Filmajánló Egy perc irodalom
Életmódok: Skinheadek Ballagás Aranyköpések
Egy élet maradványai Leg-ek Recept-máskép
Is it Good or bad?
Egy Délvidéki lány naplója

A Marosvásárhelyi
Bolyai Farkas Elméleti Líceum
diákjainak független lapja

2011/2012, 3. szám

Tentamen

Színházajánló Filmajánló Egy perc irodalom
Életmódok: skinheadek Ballagás Aranyköpések
Egy élet maradványai Leg-ek Recept-máskép
Is it Good or bad?
Egy Délvidéki lány naplója

A marosvásárhelyi
Bolyai Farkas Elméleti Líceum
diákjainak független lapja

Ajánló

Arcunkon némi pír és talán egy kis fülledt szégyen keveréke. Noha apró, ceruzával papírra vésett számíttatásaink és hosszas beszélgetéseink alapján ez már az idei év hmm... talán 4. száma lenne, sajnos mi is elbuktuk azt a bizonyos elbuknivalót, amely az utóbbi években a Tentamen kiadását pimaszul megakadályozta. Igen, lusták vagyunk, sokat mondók és beszámíthatatlanok (no de külön felhívom a figyelmet,hogy amennyiben lehet, kérünk, ne így tároljatok minket távoli, poros emlékeitek polcain) . Lassan az idei csapat egy része is búcsúzkodni kezd, s gránátkönnyekkel elárasztja a „szerkesztőséget”, ám amíg még tehetjük, kis óvodások módjára kapaszkodunk a laphoz, s tömünk benneteket ilyen meg amolyan olvasnivalókkal.

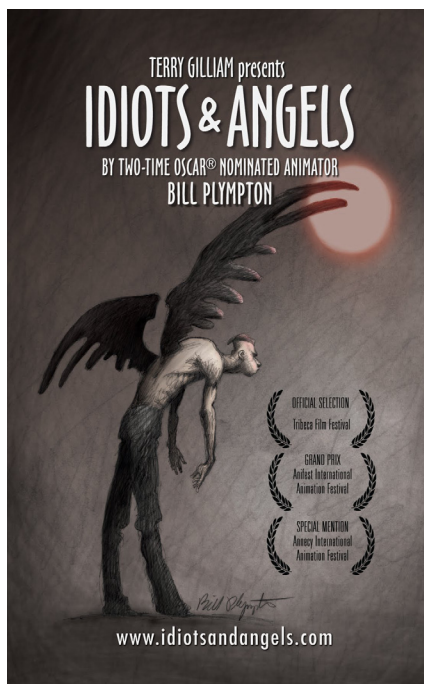
Pár nap és beköszönt a nyári uborkaszезon (amihez mindenkinek frenetikus időtöltést kívánunk), ám előtte engedjétek meg,hogy a fullasztó meleghez némi sziporkázó cikkeket is ajándékozzunk. Kultúrából ,amennyiben rajtunk múlik, sosem fogyunk ki, így színházajánló, irodalom,kávézók és filmek is bekacsintgatnak a frissen nyomtatott számba. De szó lesz a szomorú ballagásról, a barbároknak hitt ám lenyűgöző és barátságos skinheadek-ről, tanárok által véletlenül vagy szándékosan elhajított aranyköpésekről és egyéb lelket simogató témákról.

Mindenkinek szép nyarat, és ha mindenki úgy akarja, találkozunk szeptemberben!

Filmajánló

2012-ben újabb csúcstechnológiák kifejlődésének lehetünk részesei, viszont első filmünk visszanyúl a múltba. 2008 egyik animációs filmjét mutatjuk be, melynek címe : „Idiots And Angels” („Idióták és Angyalok”) melynek rendezője, Bill Plympton, egy egyedi animációs filmet hozott létre. A film elejétől a végéig kéz által rajzolt képsorozatokból láthatunk melyek egy egész kis, elvont, ötletes történetet alkotnak. A film a jó és a gonosz váltakozását , egy „angyal” „ördöggé”-, valamint egy „ördög” „angyallá” változását mutatja be. A filmben nem találunk dialógokat, mely ezzel érdekesebbé teszi számunkra a történet kibontakozását. Bill Plympton 18 fesztivált járt be filmjével, ebből egyik az „International Fantasy Film Award” ahol nyereménye a „legjobb film”-ért járó díj.

A második kitűnő filmünk 2012-ben volt bemutatva. Ez a film visszarepít minket az 1900-as évek elejére ahol a fekete-fehér, néma filmek nagyon nagy szerepet játszottak. Természetesen Michel Hazanavicius filmjéről van szó, melynek címe : „The Artist” („Az Artista”). A rendező francia nemzetiségű és filmjével 5 Oscar-díjat nyert meg melyek között a legjobb kosztümért járó díjat és a legjobb rendezői díjat is elnyerte. A főszerepben Jean Dujardin, Bérénice Bejo valamint John Goodman játszanak. Az 5 Oscar-díjon kívül még 107 díjat kapott és ezen kívül még 74 kategóriában volt nominalizálva. Egy dinamikus és érdekes történetet mutat be nekünk, mellyel egy varázslatos 100 percnél lehetünk részesei.

Weinraub Dániel (IX.F)

Színházajánló

Carl Orff: Carmina Burana,

avagy szerencsés-e táncelőadást készíteni Vásárhelyen?

A marosvásárhelyi Nemzeti Színház két tagozatának koprodukciója a sokadik előadás után is teltházzal játssza Carl Orff darabját. Alaptémája a szerencse. Carl Orff szerint ezt nem mi, földiek határozzuk meg, hanem egy fölöttes erő, aki kénye-kedve szerint játszadozik velünk, szabályok, indokok, erkölcsök nélkül. Röviden ez a lényege, de kár is lenne többet írni, mert elmaradna az élmény a jövőbeli nézők számára. A nagyszerű téma mellett rengeteg részlet teszi sikeressé a produkció. Vegyük sorra őket.

Az előadásban a színház régi és új, román és magyar színészei, a Művészeti Egyetem mindkét szakos diákjai, de még iskolánk tanulója, Dabóczi Dávid is szerepelnek. Ugyanakkor rendezője a román származású Gigi Caciuleanu, aki jelenleg Párizsban él, de egy csillei színház tagja. Az előadás multikultúráltsága a nézőkhöz is könnyen átszűrődik. Teljesen más megoldásokat és eljárásokat fedezünk fel benne, mint amit eddig megszokhattunk. Ez vonatkozik a színpadi díszletre, ahol minden kör alakú, a táncosok egyéni mozgására, de talán a legérdekesebb, a latin nyelvűsége. Bizony nagyon kevesen értik, hogy mit mond Fortuna, aki mindenki sorsát meghatározza, de ez nem is fontos. A művészek profi munkája által a néző tökéletesen átérzi, hogy mit akarnak neki átadni másfél óra alatt.

Végeredményben azt mondhatom, hogy mindenkinek melegen ajánlom az előadást, ami amellett, hogy tökéletes munka, és komoly művészi alkotás, szórakoztató és mélységeiben is könnyen el lehet merülni.

Egy perc irodalom

Bolondok parkja

A Nap az ég alját vörösre festve búcsúzik, s a fűszálakon a harmat végigkúszva megnedvesíti a zöldet.

Már rég este van, de a természet nem tud nyugovóra térni, mivel hatalmas láрма éktelenkedik be az éj csendjébe... Követve a zajt, s ahhoz közel kerülve erős fény zavarja a szemet. A pimasz zajba beleszövődik a kupecok és kufárok alkudozása, a zenészek zenebonája, a szakácsok készítményeinek sistergése és egyéb pénzéhes személyek ordítóása. Őrült pörgés ez, bolondok parkja, hol bolondok ordítanak... Bolond a kupec és a kufár, ki állatokat, ruhákat, édességeket és minden hasznavehetetlen dolgot dobogál a vásárlók közé, bolond a zenész, ki pénzt vár három akkordért, bolond a szakács, ki mindenféle zsírtól csöpögő ételt töm az emberek szájába és bolond, bizony mondom, bolond az ember aki ide jön! Bolond, mert eljön ide, hogy teletömhesse magát, felülhessen az óriáskerékre s annak tetején tajtékozva röhögjön és ordibáljon. Vidámpark... Bolondok parkja... Szórakozásnak nevezett fárasztó hangzavar, őrült tánc, mely magához ragadja azt is aki nem akar táncolni, ideges tánc, bolond, megőrijtő tánc ez!...

Ez nem a játszótér, nem a városi park, hol gyermekek mit sem sejtve érintik egymáshoz ajkaikat, hol gyermekek nevetnek, hol csend van... Nem tudják mi vár rájuk, nem tudhatják, hogy majd, ha felnőnek, minden reggel belecseppennek az őrült táncba, az idegesítő pörgésbe, a bolondok parkjába! De én tudom, hogy nincs visszaút, tudom, hogy én is beleesek majd, s ki tudja mi leszek a bolondok parkjában? Tán kupec, vagy kufár? Vagy esetleg egy zenész? Vagy egy hízott szakács? Vagy én leszek az ember, aki odamegy, csak azért, hogy teletömhesse magát, felülhessen az óriáskerékre s annak tetején tajtékozva röhögjön és ordibáljon? Ki tudja?... Boldogak ők, kik nem tudnak, és boldogak a bolondok... Ők nem látják, hogy mivé lettünk, nem tudják mivé leszünk...

Szilágyi Botond VIII. Osztály

ha guród elhagy
és maradsz tanácstalan
félúton
kék ingben zöld
szoknyában
fehér utakon
megpihenhetsz egy
méla csutakon
aztán a lépted továbbvisz a rétre
csak gyere haza vacsorázni
hétre

passzív leszek és puha
selymesen omló ruha
édesen csurgó méz
rambó majd rám se néz

nagyapám topográfus
bácsikám fotográfus
kedvesem perzsa mágus

én meg csak bámulok

(Kövi Sára- Balettkák)

Hogy mondjam el milyen nagyon szeretlek én ha bakker, nem áll
rendelkezésre több, csak 160 karakter...
(Varró Dani- sms #5)

Jégvirág

Jégvirág honol az ablakon,
Jégvirág vezet új viágba,
Kergeti szemem már sokadszor
Szegényes, kedves palotába.

Átlátok rajta messzi tájra,
Hol minden csillog, minden érték,
Valóra válik minden álma
a szívnek, ha őszintén kérték.

Erősen akard, csak ennyi kell,
Lehullnak neked a csillagok,
Fényükből fonják korán reggel
a hajnalt szívek, mint szalagok.

Ezt estig fonják szívről szívre,
Míg kimagaslik a hosszú lánc,
S leírni nem lehet könyvbe,
Hogy lett hegyé a mélység és a sánc.

névtelen

Életmódok: skinheadek

A szkinhedeknek is van szíve

Helyszín: Nagy-Britannia. Időpont: 60-as évek.
Honnan: a "mod" és "rudeboy" szubkultúrák találkozása.

Hogy kik ők? A szkinhedek (skinhead), a 60-as évek végén létrejövő társadalmi szubkultúra névadói. Valójában semmi másban nem különböznek az átlagembertől.

Általában kopaszak, vagy nagyon rövid hajúak. Lábbelijük masszív, nehéz bakancs. Semmi különös, csupán az eredet.

A "mod"-ok, avagy a brit munkásosztályt képviselő fiatalok és a "rudeboy"-ok, a jamaicai gengszter típusú fiatalok találkozása váltotta ki a szkinhedek kialakulását. Persze, inkább az van elterjedve róluk, hogy, elnézést a kifejezésért, rasszista állatok, de ez a szubkultúra nem kötődik semmiféle politikai mozgalomhoz, csupán egy rakás fiatal, akik együtt reggae-t és ska-t hallgatnak. Az igaz, hogy volt közöttük huligán, talán rasszista, ezért létrehozták a SHARP-ot (Skinheads Against Racial Prejudice), ahol megvetnek minden ellenszenves érzelmet más ember iránt.

Szívük van, érzelmeik is, sőt lehetséges az is, hogy emberségesebbek a szokványos két lábon járóknál.

Nem kell őket megvetni, azért, amiért mások, különbözőek, inkább legyünk mi is egyediek, lépünk ki a tömegemberek soraiból.

Fel a fejjel, légy önmagad!

Farkas Nóra

BallaGás story

Röpködő jókívánságok, hervadozó virágcsokrok, könnyes-mosolygó magassarkúk s Bocskai nyakkendők, és nem utolsó sorban 2 óra életre felkészítő, - indító, - hangoló, - mutató, - meredő, (de ne ragozzuk tovább) „szöveg”.

A Bolyai és a „Refi” idén is közel 300, magát felnőttnek képzelő, fiatalnak adta ki útját, abban a reményben, hogy az immár Bolyai szellemével túltelített lelkek sikeresen, és túltelített lelküknek híven boldogulnak majd a nagybetűs „Rögös úton” - azért így, mert, kijelenthetjük, már licista éveik nagy karakterre javították életük kezdőbetűjét. Nem mintha eddig nem kellett volna rögről rögre botorkálniuk, botladozniuk. Ez ilyen dolog. De Élet-dolog.

Ezek után, csak annyit kívánhatunk nekik – a kedves 12.-et bevégző bagázsnak – , hogy ha a (most már nagyobb méreteket öltő, vagy annak tetsző) Rögökben meg találának botlani, netalántán elesni, szíveskedjenek erőt venni magukon – és ha úgy tetszik, a Bolyai építette korlátba kapaszkodva – feltápászkodni.

J

Aranyköpések

- – Ki lehet számolni, mennyi sör fér bele a földgömbbe! Minden adat meg van hozzá.
– Csak sör nincs elég...
- Látjátok más kompetenciákat is fejlesztjük ezen az órán. Pl.: a szivacs megvizsgálása otthon is közelebb visz az edényekhez.
- – Kik voltak Krétán?
- A kréták: mama-kréta, papa-kréta... és a kicsi Kréti!... Najó. Szóval, Krétán már létezett több... kréta is!
- A férfi megcsalta a nőt. Tegyük fel. A törvény értelmében erre a válasz: „És?”
- Nem szeretnék egy visszamaradott Mikulás lenni, aki 10-eseket osztogat...

- — Stai să mă uit ce fel de ochi ai...
- Eu nu mănânc ochi...
- — Hol halt meg Jézus?
— Az akasztófán!
- Ce înseamnă combinând?...Ghiveci!
- Teljesen leéplök, amikor hallok ezeket a frekvenciákat.
Rokkantsági nyugdíjba kell menjek... Ha a sivatagban lennék, és ez az állandó szél fújna, a kis homokszemcsék állandóan koptatnának... Ilyen szürreális érzéseim vannak.

Egy élet maradványa

„Egy rémisztő arc – üres szemek, eszelős vigyor, valaha falfehér, koszos ábrázat...Nézd, egy koponya! Koponya?! Koponya. Ezenkívül néhány borda, kar és –lábcsont. Alapjába véve egész helyes kis csontváz. Csontváz...Álljunk csak meg! Mit keres egy...? Ja, hogy ez a biológia labor! Persze, így már érthető. ...Igen, most egy laborban él, egy szekrényben, naponta több osztálynyi gyerek ki- és bevonulását nézi végig, de valaha...”

Bizonyára mindenki hallott már a biológia-szertár lakójáról, Gusziról – egy ismeretlen elme láthatatlan keze véste (ragasztotta, írta vagy kitudja) e nevet Guszi örök nyughelyéül szolgáló szekrény XXVI jelzése alá (fölé, -ra, -re) –, és a róla keringő pletykákról – kétes identitásáról, rovott múltjáról. Nos igen, Guszit a rossz nyelvek alaposan kezelésbe vették: „a kapus csontváza”(rémlik?). Tény és való, becses iskolánknak volt egy – s néhány – kapusa, kiknek koporsója hollétéről mit sem tudunk, így a legendák/fantáziálmányok hivatottak kivilágítani e sötét sarkokat hamiskás fényükkel: Hol volt, hol nem volt (Bolyain innen, folyosókon túl), volt egyszer egy uborkaorrú, szőrmekucsmás, bajuszos bácsi, aki kapusként működött egy iskolában, Guszinak hívták, és nagy szeretetnek örvendett a diákok körében (már a csintalanabbik karikájában). Hogy, hogy nem, ízelesebb diákcsinnyek, és titkos kiszökdelések idején Guszi zsebébe némi pénzecske csusszant. És eközben, mélyen szemébe húzott szőrmekucsmájára egyre több adósság gyűlt... Ezen a téren az alkotóknak sikerült egy jó adag

balladái homályt csempészni a történetbe, de a szál mindenképp „az Oroszlánba” szalad tovább (ami a mostani kicsi-nagy-közepes G-nek, s minden hasonlóknak felel meg), ahol a hangnem derűs, és a hangulat szerfelett oldott. Itt bontakozik ki a főszereplő végletekig pozitív alakja: kijelenti, hogy lélek nélkül maradt csontvázát – majdan – preparáltatni kívánja. „Oroszlánék” készségesen meg is ígérk, hogy e közjavat szolgáló eseményt, amint lehet végrehajtják. Itt lép színre az általános zűrzavar (az ország színpadán): emberek csak ködösen, hírek csak foslányokban jelentkeznek. Egy pedellus jobb létre szenderül, az iskola biológialaborja új készletekkel, többek közt egy „új” csontvázal gazdagodik. Hát látja itt valaki az összefüggést?

Vajon a „borkánolt” állatkákkal teli szekrény szomszédja egykor valóban az iskola őre volt? Mielőtt csalhatatlan diákösztönrel rávágna „Hát persze!”, a „szakma” gúnyosan közbeszól: „A csontváz 90% -ban női.” Női? (Gusztina?!) Ennyit a „legendáról”. Vagy a kapusnak más rejtegetnivalója is volt? Ugyan. Átkozott história! Ez a pletyka: kapus-rémítő, értelmetlen agyszülemény, amivel – szerintem semmi haszna szegény emberek fejét traktálni (van elég bajuk nekik amúgy is). A tudomány úgyis seperc alatt megcáfolja. Még hogy kapusbácsi....világos, hogy nő volt az illető élkörában. Igen. Kék szem, szőke haj... Nem is, vörös! Nehéz gyerekkor és... és ha tudnátok az apja milyen kegyetlen egy ember volt...

J

Leg-ek

Tudtad-e, hogy:

- ... a legkisebb sziget a Langerhans sziget? (ez a hasnyálmirigyben található)
- ... a legnagyobb ország Ausztrália? (hiszen akkora mint egy kontinens)
- ... a legősibb állat a pingvin? (mivel még mindig fekete-fehér)
- ... a legintelligensebb állat a ló? (mert tud sakkozni is)
- ... a legmenőbb sport a gyaloglás? (hogya nem hiszed, próbáld ki!)
- ... a leghosszabb személygépkocsi a Trabant? (11 m füsttel együtt)
- ... Bolyai Farkas legsikeresebb alkotása Bolyai János?

Hamar M. Ruben

Recept másképp

Jancsi-Juliska csemegéje

Gondolom, mind ismeritek Jancsi és Juliska történetét, és azt is, hogy maguk után szórták az elemózsiát, azzal az indokkal, hogy majd segít megtalálni a visszafele vezető utat. De ezt a csemegét az állatok mind megették. Csodálkoztok? Én nem mert tudom, hogy mi is volt az a csemege.

Ehhez a csemegéhez szükségünk lesz:

- 18 dkg porcukor
- ½ csomag sütőpor
- 20 dkg liszt
- 10 dkg vagdalt mandula
- 5 dkg mazsola
- 2-3 szelet reszelt csokoládé
- 3 egész tojás
- Kevés tej, hogy némileg keverhető masszát kapjunk

Ennek az elkészítése, nem is annyira bonyolult, szerintem segítség nélkül is sikerülhet.

Az első dolgunk az, hogy a hozzávalókat összedolgozzuk, ajánlom a kéziturmixot, de ha úgy szeretnéd csinálni, ahogy anno Juliskáék akkor használhatod a kezedet. Ezután a kapott masszát kikent (vajjal) muffinformákba, vagy muffinpapírral kibélelt formába tesszük. Miután ez mind megvan előmelegített sütőben 180 fokon 20 perc alatt készre sütjük. Ha esetleg szeretnéd megbolondítani valami extrával akkor, lehet akármilyen aszalt gyümölcsöt tenni bele és „voila” kész is Jancsiék csemegéje.

Próbáljátok ki, de ne a földre szorjátok, mert ahhoz túl finom. :)

zeneróvat

Here's a little song I wrote
You might want to sing it note for note
Don't Worry, Be Happy
In every life we have some trouble
But when you worry you make it double
Don't Worry, Be Happy
Ain't got no place to lay your head,
somebody came and took your bed
Don't Worry, Be Happy
The landlord say your rent is late,
he may have to litigate
Don't Worry, Be Happy
Ain't got not cash, ain't got no style,
ain't got no gal to make you smile
Don't Worry, Be Happy
Cause when you worry your face will frown
and that will bring everybody down
Don't Worry, Be Happy

Ezt mindenki ismeri. Ugye. Ugye? UGYE!? Jó.

Bobby McFerrin. Nem Bob Marley (csakhogy mindenkit kibillentsünk esetlegesen tévhitéből).

Bobby McFerrin az, aki egymagában kiállva órákig képes szórakoztatni a nagyérdeműt – mindenféle fények, táncosok, mesterséges „effektek” nélkül. Csak leül. Énekel. Feláll. Énekel. Leül. Énekel. Stb. És mindezt úgy, hogy a hallgatóságot is belevonja lüktető zenei sokszínűségébe.

New Yorkban született 1950. március 11-én, igazi zenészcsaládba (édesapja kiváló bariton, édesanyja dzsezzénekes és hangképzéstanár), Robert Keith McFerrin Jr.-ként. Kezdetben a Utahi Egyetem modern táncok tanszékén, és egy helyi bárban működött, mint zongorista, majd belekezdett énekesi karrierjébe, és kiadta a világ első 100%-ban vokális jazz-lemezét (kizárólag a capella* számokat tartalmaz) – a Cadburys csokoládé(!) reklámhangja is ő lett.

Rendkívül széles – 4 oktávnyi - hangterjedelme, szavak nélküli scat-vokálja**, egyedülálló a capella előadásmódja, művészi falzett***-, beat-box- és különböző hangképzési technikái emelték a nagyok közé. A Drive című számában például multifónikusan rezegteti meg hangszálait – egyszerre két hangot szólaltat meg.

Bobby McFerrin stílusa különleges és egyedi, de túllép a műfaji korlátokon, repertoárja széles skálájú és változatos.

Fontosnak látja az új generáció zenei fejlődését, kibontakozását, biztatván őket improvizálásra, zenei gondolkodásra és önállóságra, hogy merjenek Zenélni, alkotni. Mindenkinek figyelmébe ajánljuk a Daniel Levitinnel 2009-ben közösen kiadott dokumentumfilmet, a The Music Instinct-et(A zenei ösztön).

Bobby McFerrin még azt a zenei értéket képviseli, ami egyre ritkább a mai világban, ahol nem az image hanem a tehetség, képesség, és a minőség számít.

Ő az, akit az ember, legyen bármilyen stílusa is, szívesen hallgat és magára talál, miközben felfedezi a zene természetes könnyedségét.

*capella : utalhat hangszerkíséret nélküli többszólamú kórusműre, annak előadásmódjára, illetve előadóra egyaránt;

**scat : a dzsesszzenében használatos improvizációs énektechnika(lásd ábra);

***falzett : olyan éneklésmódot jelent, amelyet az úgynevezett fejhangon éneklő férfiak alakítottak ki;

Egyéb ajánlás:

Aki egy kis kikapcsolódásra és zenei nyenyenségre vágyik, kedves figyelmébe ajánljuk Yann Tiersent mindenféle zenéivel együtt.

Is it GOOD, or bad?

Is your closet overflowing with never-worn clothing, the price tags still waving in the breeze? Is your attic blugging with boxes and boxes of shoes that have never touched pavement? Do you buy new makeup weekly? If you do these thing regularly, you might be a shopaholic. Compulsive shoppers, or shopaholics have in recent years been spotlighted on television programs and women's magazines. They have become topics of conversation in the realm of pop psychology. While the media sometimes uses the term loosely or in an off-handed manner, a true compulsive shopper suffers of a very real, and sometimes very frightening lack of self-control.

Without a doubt, we live in a very "spend-happy" society. As a whole, we are living above our means and many of us are drowning in debt. Many people, no matter their level of income, view shopping as a hobby. They take weekend-long shopping excursions, spend money they do not have, and often regret their purchases the next day. Does this mean that they have a problem? I suppose, not necessarily.

A true shopaholic shops out of compulsion. They will make purchases long, after they are over their heads in debt. They shop when they are feeling emotionally distressed, as well as use spending as a coping mechanism. They do not shop because they merely enjoy it, or because they are purchasing things that they have a need for. They buy things because they feel they have to. A shopaholic is out of control, just like drug addicts. Here are some famous shopaholic: Marie Antoinette, Mary Todd Lincoln, William Randolph Hearst, Jacqueline Kennedy Onassis, Imelda Marcos and Princess Diana. Their addictions ranged from clothing, to art and antiques, to shoes and to gloves. Before buying something, think a little: do I really need it?

Bordi Evelin-Gabriella – X.F.

J'ai Bistrot, vagyis maga a hangulat

A Mărășești téren található park jobb felén nyitott szemmel sétálgatgatva figyelmesek lehetünk egy régi, már-már egy átlagosabbnál is átlagosabb kinézetű ház falára kifüggesztett táblácskára, melyen ez áll: Jai bistro. A francia szavak máris felcsigázzák a kíváncsiságot, befordulva a kapun egy átlagos ház udvarán találhatjuk magunkat. Na de várjunk csak, hirtelen a ház körvonalai elhomályosodnak elménkben, hiszen tekintetünk egyből az udvar végében ingadozó függőágyra szegeződik. Az udvar otthonosan köszönti az erre látogatókat, az asztalok és székek hívogatóan kínálgatják magukat. A nyári nap izzó sugarai ellen az udvaron álldogáló fák lombjai nyújtanak védelmet. A falra egy gombán üllő furcsa szerzet van festve, aki inkább emlékeztet egy réten üldögélő hippire, mint egy francia mademoiselle-re.

Ha nem ejt rabul az udvar otthonias, magával ragadó hangulata, és úgy érzed, hogy elmaradt a táblácskán ígérkező „franciáság”, nem kell egyből sarkon fordulnod, és más kávézó után nézned, inkább vedd az irányt a kávézó benti részébe! Lágy francia muzsika kényezteti hallószerveidet? Nem tudod eldönteni, hogy a nagy színes kanapéra ülj, vagy egy könyvekkel, kártyákkal, ”vintage”dísz tárgyakkal telepakolt polc mellett foglald el a helyed? Jajj, vagy úgy, a tapétán szárnyaló malacokat lesed, és a hölgyarcokkal szemeződsz...

A kínálat itt sem tér el más kávézó kínálatától, kávé, forrócsoki, tea, üdítő, alkoholos italok, és egyéb ínycsiklások mind megtalálhatóak.

A hangulat ellaposodása ellen vátozatos programokkal készül a tulaj, koncertek, előadások várnak az arra látogatókra igencsak gyakran. Talán még nem hallottál erről az eldugott helyről, pedig az idő vasfoga őt sem kíméli, mostanában egy éves születésnapját ünnepli.

Ha kedvet kapsz egy kis változásra, és a meleg kávé mellett egy kis újízre is vágysz, bátran ajánlom a J'ai Bistrot nevű kávézót a Mărășești tér 6. szám alatt. Kellemes időtöltést!

EGY DÉLVIDÉKI lány naplója

Felvezetés

Emberek, helyzetek.... Egy tova futó élet...

Mindenkinek más adatott, de mégis mindenkinek van Valami... Miért, hogy néha pont az előnyösebb helyzetben levők nem tesznek semmit? Megszokások, minták. A kultúra és közhangulat szabta határok átszakíthatatlansága...

Mért fogadjuk el? Elfogadjuk, vagy belenyugszunk? Meddig tűrhető a tétlenség, és mi az amit tennünk kell, tennünk lehet?

Hogyan éljük meg magyarságunkat, kisebbségi létünket? Mi a megoldás, mi az Út ily kétes helyzetekben?

Tényleg minket sújt a sors?

Álmok, célok, remények...

Vajon más tehet róla ha megdőlnék, megomlanak?

Ébredjünk...

A délvidéki lány naplója egy számunkra új, szinte ismeretlen világot tár fel, egy emberi lelket, egy kiforró világnézetet. Egy lelket mely megtanulta kezelni a sors viszontagságait. Egy emberi életet, mely a történelem egy olyan örvényébe sodródott, mely fölött nem volt hatalma. Nem volt?

A történet még szinte jelenünk. Mesélője mi korunk béli. Talán néhány választ megtaláltak emlékezése által, mely útbaigazítja saját lépteiteket, és új távlatokat nyit.

Külön köszönet bátyámnak, Ducki Witeknek, aki átadta, formába öntötte azt, ami sok magyar fiatal szívében még most is élénken él, és formálja egyéniségüket.

És íme a napló:

1. rész

Délvidéki magyar lányként nőtem fel, szerb állampolgár vagyok. A szocializációm legfontosabb állomásai a következők voltak:

1. megtanultam enni, inni, járni, beszélni

2. megtanultam, hogy ha szól a sziréna, rögtön menjek haza, és egyébként sem jó játszani messzire az otthontól.

Úgy érzem, ami felnövésem történetében rendkívül intenzíven jelen volt, az a szüntelen bűntudat érzése, amit a társadalomban betöltött szerepem hozott létre. Bűntudatod akkor van, ha úgy érzed, olyat csináltál, ami nem, vagy nem teljesen elfogadható abban a környezetben, ahol élsz. Rosszabb esetben, esetemben, ha olyan ember vagy, aki nem teljesen elfogadható. Valahogy örökké problémásnak éreztem ugyanis magam, magyarságomból fakadóan. Akkor is, ha elmentem otthonról iskolába, vagy sétálni, barátokkal találkozni. Ugyanis onnantól kezdve, hogy kiteszem az ajtón a lábam, harcolok. Elsősorban az ellen, hogy megszüntessem magamban ezt az érzést, amit a környezet erőszakolt rám: hogy én bárkinek is gondot okoznék a saját létezésemmel. Azonban rájöttem arra is, hogy paradox módon az ellen küzdök, aminek a létezését éppen tagadni próbálom. És pontosan ebben a pillanatban már létre is hoztam életem talán legsúlyosabb egzisztenciális problematikáját.

Hétköznapi legalapvetőbb küzdelmem során úgy éreztem, mintha folyamatosan figyelnének, és nekem mindenre reagálnom kellene. Mintha valaki folyamatosan arra várna, hogy hibázzak, hogy valamit később a fejemhez vághasson. Egy vég nélküli vizsga. Harcos vagyok. Küzdelmem lényege pedig elsősorban arra vezethető vissza, hogy abban az országban, amelyben élek, problémának tekintenek. Én vagyok a probléma, rólam külön politikai ágazat szól. Rólam beszélniük kell, döntéseket hoznak, miattam demonstrálnak az emberek, feliratokat írnak transzparenszre, falakra. Végül is valahol megtsztlő. De

elsősorban teherként élem meg. Kisebbséghez tartozom. Kisebbség vagyok.

Alapvetően folyamatosan döntéseket hozunk egy teljesen átlagos nap folyamán is. Ettől vagyunk emberek. A nehézséget az okozza, és a problémásságunk gondolatát is aztán ez ébreszti, hogy nekünk, kisebbségieknek, hatványozott mennyiségben jelennek meg életünkben az ilyen helyzetek, amikor határozottnak kellene lenni: vagy így, vagy úgy. Fel kell mérni, hogy hol vagyok, miért vagyok, mit csinálok, hogyan és mit csinálhatok. És persze elsősorban: hol, mikor, milyen nyelven szólalok meg. Volt, hogy azért kerültem nehéz helyzetbe valahol, mert magyarul szólaltam meg.

Mindez azonban megváltozott, amikor eljöttem egy olyan táborba, ahol több határon túli fiatallal találkozhattam.

Magyarországot járjuk körbe felvidékiekkel, kárpátaljaiakkal, délvidékiekkel, erdélyiekkel, és van egy horvát fiú is itt. Elsősorban annak örültem, hogy világot láthatok (gyakorlatilag alig tettem át valaha is a lábam a szerb határon).

Most elindultunk nyitómisére itt Gyomaendrődön, és hallok ahogy szól a harang. Kiskoromban minden zajra figyelmes lettem, mindent dekódoltam, hogy vajon mi miért szól, és mi adhatja ki. Milyen autó jön felénk, mekkora lehet az a kocsi, és milyen messze van, ami ilyen hangot ad ki? Sokszor távolról érkező motorokról hittem azt, hogy repülők száll el felettünk.... Mikor megszólalt a harang, sokszor gondolkoztam, hogy egész óra van-e, vagy valaki meghalt, vagy valami más... Mindenesetre azt, hogy a sziréna szól, és légítámadás lesz, ugyanúgy sikerült elfogadnom, ahogy a harangot. Valahogy összekapcsoltam a kettőt, hogy a haragnak az a dolga, hogy értesítsen az időről, vagy egy jeles eseményről, a sziréna pedig azért szól, mert valószínűleg repülő van felettünk a légtérbe. Ez van. Természetes. Hozzászoktam. A háború ideje alatt kicsi voltam, nem sok mindent fogtam fel belőle, hogy mi miért történik.

Most viszont itt vagyok Gyomaendrődön. Misére megyünk. Azt mondta valaki pár perce, hogy mi táborosok majd jól meg fogjuk egymást érteni, mert határon túliak vagyunk, és ugyanarra a sorsra jutottunk. A hideg ráz ettől. Először gondoltam ekkor arra, hogy semmi keresnivalóm itt. Apára gondoltam...

(folytatjuk)

Ducki Witek

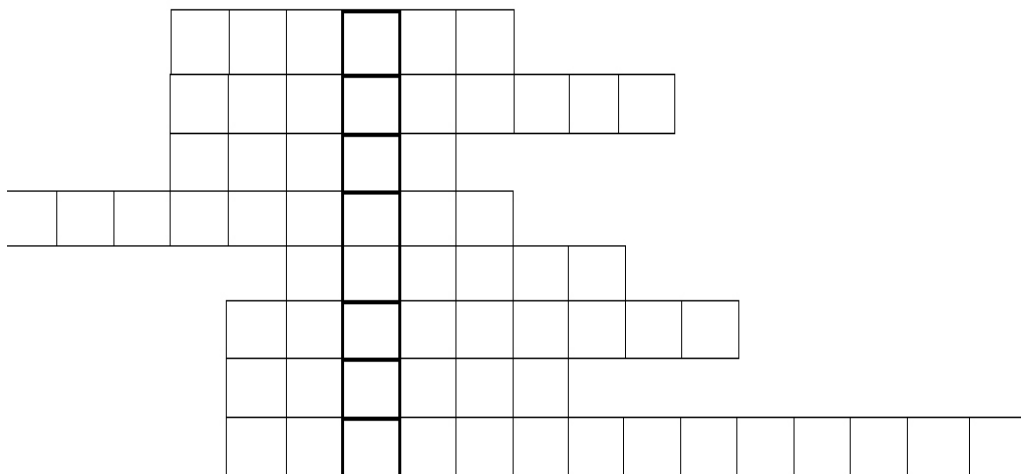
Főszerkesztő: Duka Eszter, Márton András
Korrektúra: Kiss Anna, Gáll Anna
Design, tördelés, borítóterv: Bandi András
Szerkesztők: Nagy Hilda, Gáspárik Janka,
Kiss Anna, Erdélyi Krisztina, Máté Péter, Páll
Katinka, Farkas Nóra, Benkő Beatrix,
Berekméri Evelin, Weinraub Dániel, Fülöp
Diana, Horváth Bea, Klósz Bea, Gáll Anna,
Márton Panna, Orosz Bettina, Szabó Johanna,
Simon Lilla, Kelemen Hanga
Fényképekkel elláttak: Bandi András

Előadóművészeti és
gitártábor

Egy kis Bolyai négyzethálózva

(2011-2012-es tanév)

1. Az egyik most végző osztály főnökének (valódi) keresztnéve – a köznép előtt két betűből álló beceneve ismeretes és valamiért rajong a horgászatért...
2. Ez lehet, egy, a tanár markában vergődő, bajtársán önzetlen szívvel segítő diáknak jutalma.
3. Iskolánk híressége, ki nélkül mindennapi uzsonnánk nem lenne igazi.
4. Az idei 11. A – sok szervezte Who knows what? (ejtsd: hú nouz uat; értsd: Angol Ki Mit Tud) témája.
5. A gólyabál győztese (Horváth Ilka) által megszemélyesített 20. századi híresség családneve. („...kis cigaretta...la-la...”)
6. Az Általános Ki Mit Tud – mely a Sci-fi világába röpítette a versenyzőit – 2. helyezését (9.A vegyes csapat) bolygója (valami állati).
7. A Bolyais Diák Szövetség (ismertebb nevén BDSZ – logója szerint bagoly) kiszemelt napja.
8. A Tavaszi bál fellépő együttese – kolozsvári banda, amelyet legtöbbször bizonyos Fishman nevű egyén megjelenése követ.

**olvass,
írj,
fotózz,
rajzolj**

